

Full diocesà

10 de juliol del 2022

p5 —Dimarts arrenca el 35è Curset d'Estiu al Seminari

p6 i p7 —El Papa clausura la Trobada Mundial de Famílies

**Ajuda'ns a ajudar
a Rwanda**

10 de juliol de 2022

GRÀCIES

**BIS
BAT
VIC**

«Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació»

Diumenge XV / Cicle C

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

(30,10-14)

Salm responsorial

Els humils que busquen Déu sincerament diran:

«Tingueu llarga vida.»

[68]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

(1,15-20)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu

mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.» Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagis fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

(10,25-37)

«Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort...»

El bon samarità

Carles Riera i Fonts, pvre.

Transitant per aquest món ens trobem amb gent que ens necessita, com també nosaltres hem de menester el proïsme.

En el nostre «de Jerusalem a Jericó» particular no podem passar de llarg de cap ànima trista ni girar l'esquena al desvalgut. Amor i sofriment viuen l'un al costat de l'altre, en aquesta Arcàdia feliç (!). Fent camí per la vida, la compassió —prendre part en el dolor d'altri— és posada a prova molt sovint. Els ferits solen ser els més propensos a condoldre's amb els necessitats i a ajudar-los. El sofriment allibera l'amor que restava com encadenat.

Desconfiar sistemàticament de la gent significa, en el fons, desconfiar de Déu mateix, segons l'opinió del bisbe Juan María Uriarte. No tothom transita per aquest món amb un posat de superficialitat o de menysteniment.

Quan algú cau en el camí de Jericó mundà, sap que no restarà eternament llançat a la cuneta sinó que les mans de Déu misericordiós se'n faran càrrec, d'una manera o d'una altra (cf. *Deus caritas est*, de Benet XVI).

El bon samarità es fa proper a l'home caigut, s'hi aproxima amb amor. De fet, és l'Amor que ens ve a buscar i que ja habita, ni que sigui inconscientment, dins cada ésser humà. Hi podem creure tant que fa que sigui possible estimar els enemics.

La paràbola d'avui ens permet de viure amb l'esperança que sempre podrem trobar, enmig de la complexitat del món, gestos i fets del cristianisme més autèntic.

La imatge

Estimar, sovint demana esforç. El samarità de la paràbola de Jesús ha d'aturar el seu camí per acostar-se a l'home malferit, li ha de curar les ferides, l'ha de muntar a la pròpia cavalcadura fins a l'hostal, ha d'avançar diners a l'hostaler perquè se'n cuidi i anunciar-li que quan retorni li acabarà de pagar la despesa. I això que era un samarità, malvist pel jueu.

[El bon samarità \(1880\). Aime Morot](#)

Agenda

Lit. hores: Setmana III

11 dilluns

—Santa Benet, abat, patró d'Europa
—Santa Olga de Kiev, reina
Pr 2,1-9/Salm 33/Mt 19,27-30

12 dimarts

—Sts. Nabor i Fèlix, mrs.
Is 7,1-9/Salm 47/Mt 11,20-24

13 dimecres

—Sant Enric, emperador
—Santa Sara, vg.
Is 10,5-7.13-16/Salm 93/Mt 11,25-27

14 dijous

—Sant Camil de Lel·lis, fund.
Is 26,7-9.12.16-19/Salm 101/Mt 11,28-30

15 divendres

—Sant Bonaventura, framenor bisbe i dr.
Is 38,1-6.21-22.7-8/Is 38/Mt 12,1-8

16 dissabte

La Mare de Déu del Carme
Mi 2,1-5/Salm 9/Mt 12,14-21

17 diumenge XVI de durant l'any/ Cicle C

—Sant Aleix, confessor
Beata Carlota (onom. d'Arlet)
Gn 18,1-10a/Salm 14/Col 1,24-28/
Lc 10,38-42

Un testimoni del procés d'acompanyament al sagrament de la confirmació

M. Alavedra Farell

El dia 28 de maig, un grup de nois i noies de Castellbell i el Vilar van rebre el sagrament de la confirmació a l'església de Sant Antoni M. Claret, celebració que fou presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic.

Fins aquí, la notícia sembla bastant normal, però volem compartir algunes particularitats que han fet d'aquest grup una experiència molt interessant. Deixeu que us ho expliqui.

A partir de l'activitat que es va desenvolupar a la parròquia en relació a *Laudato si'*, alguns participants van comentar que no estaven confirmats; també van sortir noms de fills i nebots no confirmats. Es plantejava un repte important que calia atendre! El vicari va buscar catequista. S'havia aconseguit un primer pas. Ja en aquest punt, calia fer un plantejament seriós als futurs confirmands, fent que realment hi hagués un voler personal, i de llibertat absoluta, i la resposta rebuda mostrà la maduresa d'aquells nois i noies, d'entre 22 i 30 anys, totalment integrats a la vida actual en els seus estudis i professions i que van expressar la seva voluntat d'aprofundir en la vida espiritual.

Tot i la bona disposició, semblava haver-hi algun inconvenient logístic: en el grup, un dels nois, esportista professional, amb competicions de caps de setmana; altres, compaginant estudis i feina, que no és poc; una noia vivint temporalment a la llunyana Tailàndia; tot feia que s'hagués de pensar bé la formació continuada, participativa, amable, durant un període de temps més o menys llarg.

El període de confinament per la pandèmia havia aportat quelcom positiu: les noves tecnologies, i semblava obvi aplicar-les. Tot va ser benvingut i fàcil: formacions presencials i *online*, salvant diferències horàries, fent grup i creant amistat. Intercanvi documental, veure pel·lícules i comentar-les en les trobades, compartir reflexions, etc. La bona predisposició ho va fer possible.

Vam tenir també el privilegi que el rector del monestir de Montserrat, P. Josep M. Mayol, ens dedicés una xerrada sobre els punts més importants de la fe, i ens invités a la Vetlla de Santa Maria. Li ho agraïm moltíssim. També agraïm al P. Jordi Castanyer, monjo de Montserrat, actualment al santuari del Miracle, que ens parlés del després de la confirmació. La visita al santuari del Miracle va ser, a més, una descoberta del retaule barroc. Una meravella! Tots dos ens van donar testimoni de la vida de fe en el món d'avui.

Potser podríem definir tot el procés com a poc acadèmic; però, dient la veritat, l'alegria, la seriositat i la fe dels nois i noies es reflectia en els seus rostres durant la celebració, essent motiu d'orgull per a tota la comunitat.

Cal felicitar els ara ja confirmats per la seva ferma decisió, bona disposició i per la participació activa al llarg del període formatiu, desitjant-los que l'Esperit Sant que reberen els faci millors persones en un món que, gràcies a ells, serà cada dia una mica millor.

«Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21)

A partir de dimarts, 35è Curset d'Estiu al Seminari, obert a tothom

Aquesta setmana, del dimarts dia 12 al dimecres 14 de juliol, tindrà lloc al Seminari de Vic, amb el tema «Com el Pare m'ha enviat, també jo us envio a vosaltres (Jn 20,21)», un curset sobre la teologia i espiritualitat del ministeri apostòlic presbiteral. El ponent serà el Dr. Ángel Cordovilla Pérez, professor de la Universitat de Comillas.

En l'escrit de presentació, el bisbe Romà explica que «el tema escollit va unit al moment de gràcia que estem vivint a la nostra diòcesi de Vic: la celebració del Sínode Diocesà. Tot el camí realitzat en els grups sinodals i el que es farà en l'Assemblea Sinodal, que començarà el setembre vinent, ha d'abocar a una nova crida a l'acció missionera en aquesta nostra terra. L'acció evangelitzadora és pròpia de tot cristià, per raó del seu baptisme i confirmació. La comesa pròpia dels ministeris ordenats és la d'estar al servei de la santedat i de la missió de tots els cristians. Reflexionar amb profunditat sobre quins són els reptes que els sacerdots tenim en aquest moment de la nostra societat i de la nostra Església, i fer-ho des de la nostra identitat més pregonera i en comunió eclesial, ens farà molt de bé a tots: laics, religiosos, diaques, preveres i bisbes. Farem bé, doncs, d'acollir aquesta invitació a participar-hi».

Programa

Dia 12: Context cultural i eclesial del ministeri.

Dia 13: Dimensions fonamentals: deixeble, apòstol, germà, home.

Dia 14: La vida i l'exercici ministerial: Paraula, Eucaristia, pastoral i espiritualitat.

Les tres sessions seguiran l'horari següent:

10:00 – 11:30: Pregària, ponència, diàleg.

11:30 – 12:00: Descans.

12:00 – 13:30: Ponència, diàleg.

14:00: Dinar.

Informació i inscripcions:

El curset és obert a tothom. Podeu trucar al tel. 93 883 26 55 o escriure a registre@bisbatvic.org

El Papa exhorta les famílies a deixar-se transformar pel Senyor

Clausura de la Trobada Mundial de les Famílies i de l'Any *Amoris Laetitia*

El dia 25 de juny el Sant Pare va clausurar amb una celebració eucarística la X Trobada Mundial de les Famílies. La pròxima serà en el Jubileu de les Famílies a Roma, en el marc del Jubileu del 2025, i la XI Trobada Mundial de les Famílies tindrà lloc en el 2028.

El papa Francesc va inaugurar el 19 de març del 2021 l'any especial dedicat a la família, amb motiu del cinquè aniversari de la publicació de l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia*. Precisament a partir de la celebració d'aquest aniversari, el Sant Pare ha ofert a l'Església l'oportunitat de reflexionar i aprofundir en el contingut de l'esmentat document. La iniciativa, que ha portat el nom d'Any «Família *Amoris Laetitia*» (www.amorislaetitia.va), ha estat marcada per un conjunt de propostes i

instruments pastorals que s'han posat a la disposició de les famílies i les realitats eclesials.

El Papa va exhortar les famílies a deixar-se transformar pel Senyor, a «viure amb la mirada posada al cel», afrontant els treballs i les alegries de la vida «mirant sempre més amunt del sostre». El Pontífex es va dirigir a les famílies presents a l'Aula Pau VI, entre elles una de la turmentada Ucraïna, i a les disperses en totes les regions del planeta.

Francesc afirmà: «Podem dir que, quan un home i una dona s'enamoren, Déu els ofereix un regal: el matrimoni. Un do meravellós, que té en si la força de l'amor diví: fort, durador, fidel, capaç de recuperar-se després de cada

fracàs o fragilitat. El matrimoni no és una formalitat que cal complir. Un no es casa per a ser catòlic “amb etiqueta”, per a obeir una regla, o perquè l'Església ho diu; un es casa perquè vol basar el matrimoni en l'amor de Crist, que és ferm com una roca. En el matrimoni, Crist es lliura

a vosaltres, perquè tingueu la força de lliurar-vos l'un a l'altre.»

També va afirmar que hem de convertir-nos i caminar com a Església, perquè les nostres diòcesis i parròquies siguin cada vegada més «comunitats que sostenen tothom amb els braços oberts».

Carta apostòlica sobre la litúrgia

En una nova carta apostòlica, amb el títol *Desiderio desideravi*, el Sant Pare ha afirmat la vigència de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II: «Seria banal llegir les tensions, desgraciadament presents entorn de la celebració, com una simple divergència entre diferents sensibilitats sobre una forma ritual», escriu el Pontífex. «La problemàtica és, primer de tot, eclesiològica. No veig com es pot dir que es reconeix la validesa del Concili —encara que em sorprèn una mica que un catòlic pugui presumir de no fer-ho— i no acceptar la reforma litúrgica nascuda de la *Sacrosanctum Concilium*. I els llibres promulgats en temps dels papes Pau VI i Joan Pau II són l'única expressió de la *lex orandi* del Ritu Romà.»

En la carta, el Papa, que fa una crida a abandonar les polèmiques, denuncia una sèrie d'actituds inadequades, lligades a un «excessiu protagonisme» del celebrant, que considera una desconsideració envers l'assemblea.

El llibre

Semper reformanda. Epístoles. Cicle C

Jordi Castellet i Sala

Ed. El Toll
358 pp.

Jordi Castellet i Sala (Sant Feliu de Codines, 1970) és un prevere del bisbat de Vic, doctor en teologia. Dins la sèrie titulada «Déu per a pensar», darrerament ens ha ofert el sisè volum (editat el desembre del 2021), compost majoritàriament per comentaris sobre la segona lectura dels dies festius de tot un any litúrgic (cicle C). Cada comentari ocupa exactament dues pàgines. La part principal és la glossa dels textos que pertoqueu, degudament referenciats, però també hi sol intercalar, sobretot al començament de cada comentari, gracioses anècdotes.

L'autor demostra que és un teòleg ben format (fonamentalment a Lovaina), posseïdor d'una bona cultura, tant antiga com moderna. Va a fons i de tant en tant formula expressions agudes, que impacten. Es manifesta amb sinceritat, cosa que fa que el lector, ara i adés, pugui trobar discutibles algunes seves afirmacions.

Reflexions, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal (II)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una de les actituds que no afavoreixen la comunió i el caminar junts, característiques pròpies del Sínode Diocesà, és mirar la renovació eclesial, sempre necessària, sense tenir en compte que aquesta té el seu fonament en la renovació personal. Pensar que seria possible un canvi a més fidelitat de les nostres comunitats, sense una actitud de conversió personal, és una fal·làcia que duu a la decepció, a la frustració. Per això hem de tenir clara, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal, una premissa ineludible: necessitat alhora de renovació eclesial i de renovació personal.

La renovació eclesial i la personal van unides

La renovació que el Senyor ens demana en tot el camí sinodal, i que ell fa possible amb la llum i la força de l'Esperit Sant, inclou la conversió personal. De fet, tots necessitem la conversió contínua. Un cristià és el qui sempre vetlla, com ens convida a fer-ho sant Pau: *No us emmotlleu al món present, ans transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte* (Rm 12,2). El cristià és el qui està en el món però no és del món. El perill de la mundanitat amb tots els seus enganys pot entrar tant en el cor dels creients com en les mateixes comunitats; per això hem de vetllar. I aquesta vetlla ens demana reflexió personal i comunitària —a què el mateix Sínode ens porta— per a una autèntica renovació eclesial, en la santedat i en la missió. Això requereix, certament, anar més enllà d'un corrent de pensament dominant en el qual Déu no és real sinó una mera idea en la ment d'alguns. La qual cosa pot menar a una actitud autosuficient, a un racionalisme reductiu,

a vegades vestit de mentalitat científicista i tecnicista, que ens duu a obviar Déu en totes les qüestions de la vida, també les fonamentals. Déu no seria el fonament de la realitat, sinó que hi hauria moltes coses més importants, com ara l'economia o la política. I això portaria irremeiablement a l'afirmació del jo, sense tenir en compte Déu i els altres. El que guanya la partida en aquesta manera de pensar és l'hedonisme, que cavalca damunt de l'egoisme. D'aquí l'obsessió per la seguretat i el benestar.

Crist, però, ens allibera, dia a dia, de l'egocentrisme i ens ofereix el camí de l'amor com a opció capaç d'omplir el cor assedegat d'amor incondicional. Els cristians, tot i el pensament dominant que intenta enganyar-nos, sabem que no ens podem gloriïar en res més que en la creu de nostre Senyor Jesucrist, i la creu de Crist ens mena a valors com l'obediència, el sacrifici, la pobresa, la solidaritat, i sobretot la caritat.

